

Jumalan kirkkaus, osa 2

Sana hallussa, sp 4.3.2007

Victoria Boyson: The Glory, Part 2: Ball of Fire

Rakkaat ystävät, koen tärkeäksi saada jakaa kanssanne ne kaksi näkyä, jotka Jumala antoi minulle hänen kirkkaudestaan. Tässä on toinen osa. Siunauksin: Victoria.

Tulta minä olen tullut tuomaan maan päälle - ja kuinka toivonkaan, että se jo olisi syttynyt! Luuk.12:49.

Olin hiljentymässä Herran edessä, kun hän yhtäkkiä avasi minulle hengen maailman ja näin hänet kirkkaudessaan. Häntä ympäröi valkoinen tuli - se näytti kirkkaalta pallolta hänen ympärillään. Hänen kirkkautensa oli sellainen vahvan voiman keskittymä, joka sykkien säteili hänestä. Hän oli *mahtava* ja silti hän oli lähestyttävissä.

Näin hänen olemuksessaan sellaista voimaa ja valtaa, että ellei hänen läsnäolonsa olisi tukenut minua, olisin ollut kauhuissani. Hän oli ihmeellisempi kuin osaan sanoin kuvailla. Hän ei ilmestynyt minulle Karitsana, vaan Leijonan hahmossa. Siinä Leijonan hahmossakaan hänen läsnäolonsa voimaa ei oikein kykene kuvaamaan.

Tiesin, että mikään maan päällä ei ollut verrattavissa hänen kirkkauteensa. Kun katselin häntä, mikään maan päällä mikä oli ollut minulle tärkeää, ei yhtäkkiä merkinnyt yhtään mitään. Kaikki tuska, kipu ja taistelu tuntui jäävän vaille merkitystä, kun seisoin hänen edessään.

Ne tilanteet, jotka aiheuttivat minulle surua ja sydämen murhetta, tuntuivat mitättömiltä hänen pelottavan voimansa edessä. Jumalaa ei voi verrata mihinkään! Maan päällä ei olisi ketään, joka voisi nousta häntä vastaan tai sellaista ihmistä vastaan, jota hän puolustaisi. Kuinka voisi luotu olento olla millään tavalla tasaveroinen kunniasa tai voimassa Luojansa kanssa? Se ei yksinkertaisesti ole mahdollista.

Jumala tekee itsensä meitä varten lähestyttävämmäksi armossaan, kun hän ilmestyy meille Karitsana tai Isänä. Mutta todellisessa olemuksessaan hän on ennen kaikkea Jumala Kaikkivaltias eikä mitään koskaan voi verrata häneen.

Se mikä hänessä tuntui kaikkein selvimmältä oli hänen täydellinen valtiutensa. Hän oli pyhä ja oikeudenmukainen - hänen sanansa oli lopullinen. Kun hän päätti tuomita, hänen tuomionsa oli tosi ja oikea. Ja kun hän päätti jotakuta puolustaa, hänen puolustuksensa oli järkähtämätön.

Suuri ihmisjoukko

Kun katselin hänen kirkkauttaan, huomasin, että suuri osa häntä ympäröivästä voimasta koostui ihmisistä. Häntä ympäröi suuri joukko ihmisiä, jotka olivat osa hänen kirkkauttaan - he olivat osa häntä. He olivat kaikki sulautuneet hänen kirkkauteensa ja olivat yhtä lailla tulleet osaksi hänen olemustaan - heistä oli tullut

yksi kokonaisuus hänen kanssaan.

Herra puhui minulle, kun seisoin hänen kasvojensa edessä, ja sanoi: "Victoria, haluatko sinä olla osa minun kirkkauttani? Haluatko tulla minun kirkkauteeni sisälle ja olla osa minua?" Ilman muuta, minä ajattelin, ja sanoin: "Kyllä". Siihen hän vastasi: "Victoria, sinä et voi tuoda kaikkea tuota *rihkamaasi* tänne!"

"Mitä rihkamaa?" minä kysyin. Silloin huomasin, että minulla oli mukani suuri matkalaukku. Olin vetänyt sitä perässäni huomaamatta koko asiaa.

"Sinun pitää hellittää tuosta roinasta, Victoria. Et voi tuoda sitä mukasi tänne. Sinun pitää antaa sen mennä", hän sanoi.

Ehtimättä miettiä asiaa sen pitempään päästin otteen irti matkalaukustani, joka oli täynnä lihallisia taakkojani, ja astuin sisälle valokehään. Välittömästi näin itseni muuttuneena hänen läsnäolonsa voimasta, jopa niin, että en oikein osannut tunnistaa itseäni - olin kuin eri henkilö.

Huomasin, että ne likaiset rääsyvät, jotka olivat päälläni, muuttuivat välkehtiviksi vaatteiksi, jotka olivat hohtavan valkoisia ja sädehtivät kirkasta valoa. Kun seisoin hänen edessään, kokemus kävi yli voimieni ja kaaduinkin hänen jalkoihinsa. Hän oli niin pyhä ja minä tunsin itseni todella merkityksettömäksi hänen edessään. En voinut edes katsettani nostaa - olin hukassa.

Tunsin, että hän ojensi kätensä minua kohti ja nosti kasvoni ylös niin, että kohtasin hänen katseensa. Hän sanoi: "Sinä olet ystäväni". Nuo sanat nostivat minut jaloilleni. Ne päästivät minut lihallsuuteni aiheuttamasta syyllisyydestä ja saatoinkin taas seistä hänen edessään.

Seisoin jonkin aikaa hänen edessään ja kun tein niin, hän antoi voimansa ja arvovaltansa virrata minuun. Oli monia muita, kokonainen ryhmä uskovia, jotka seisovat yhtenä joukkona hänen edessään ja ottivat vastaan samaa voimaa, joka säteili hänestä. Se ei ollut vain voimaa, vaan se oli hänen olemustaan, jota hän joka solullaan jakoi meille. Hän jakoi meidän kanssamme koko olemuksensa, kaiken mitä hän oli.

Nimetön ja kasvoton armeija

Kun me sulauduimme häneen, meistä tuli yksi ja meillä oli YKSI SYDÄN ja YKSI MIELI. Samassa me nousimme hänen edestään ja ilman, että hän sanoi sanaakaan, me menimme pois. Me menimme maailmaan. Kaikkialle maailmaan. Me menimme kuin nimetön ja kasvoton armeija, joka oli täysin antautunut hänelle. Mitään meistä itsestämme ei jäänyt jäljelle. Me olimme kuin tyhjää, mutta silti - me olimme kaikkea mitä hänkin oli.

Ajatustakaan ei juolahtanut mieleen, että olisimme ajatelleet itseämme tai omia pyyteitämme - me olimme täysin antautuneet Jumalan Valtakunnan asialle, hänen kunniansa kirkastamiseen ja hänen tarkoituksensa ajamiseen.

Kun hän ohjasi meitä Henkensä kautta, me tulimme lähetetyiksi. Näin tuhansien hänen armeijaansa kuuluvien lähtevän liikkeelle ja laskevan kätensä toisten päälle, jotka janosivat hänen kirkkauttaan, ja se annettiin heille ja he täytyivät hänen

hengellään ja hänen kirkkautensa valtasi heidät. Hänen kirkkautensa levisi nopeasti ja äkkiä se täytti koko maailman.

Kuitenkin siinä, missä toisille tapahtui oman tahdon luovuttaminen ja sulautuminen häneen ja elämänsä antaminen toisten palvelukseen, siinä toiset paaduttivat sydämensä Herraa kohtaan. He eivät hyväksyneet hänen herruuttaan eivätkä suostuneet luopumaan lihallisista taakoistaan, jotta olisivat todella päässeet sisälle hänen kirkkauteensa. Heidän itsekkyytensä ja ylpeytensä riisti heiltä sen yltäkylläisen elämän, joka oli tarjolla - he janosivat kyllä Jumalaa, mutta omilla ehdoillaan.

He olivat rakentaneet oman kunniansa valtakuntia ja kieltäytyivät luopumasta niistä. He torjuivat sen armon, joka teki kaikista ihmisistä yhdenvertaisia. He ryntäilivät pelastamaan elämänsä tuomitsemalla muita, mutta elämällä itseään varten he menettivät elämänsä.

Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni ja evankeliumin tähden kadottaa, on sen pelastava. Mark.8:35.

Jeesus katsoi ihmisiin ja sanoi: "Mitä sitten tarkoittaa tämä kirjoitusten kohta: - Kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on nyt kulmakivi. Kuka ikinä tähän kiveen kaatuu, se ruhjoutuu, ja kenen päälle tämä kivi kaatuu, sen se murskaa." Luuk.20:17-18.

Päästä irti

Rakkaat ystävät, meidän täytyy irrottaa otteemme kaikesta roinasta, mikä estää meitä kokemasta Jumalan kirkkautta. Kaikki pelko, anteeksiantamattomuus, ahdistus, intohimot, odotukset, suunnitelmat, unelmat, kosto, väärät ajatustottumukset, ylpeys, viha, mustasukkaisuus, perversiot, itsekkyytensä ja kaikki lihan himot pitää jättää taakse. Meidän täytyy antaa sen mennä - sitä ei kannata raahata mukana - sillä se ryöstää vain meiltä sen yltäkylläisen elämän, jonka hän tuli meille antamaan.

Jumalalla on niin paljon sellaista, minkä hän haluaisi jakaa meidän kanssamme. Todellinen rauha, ylitsevuotava ilo ja kestävä rakkaus kuuluvat meille. Mistä me luovumme? Emme mistään. Ei mistään muusta kuin siemenistä, jotka vihollinen on kylvänyt elämäämme.

Katso, Herra on todella valmiina lähettämään tulensa maan päälle ja joillekin se merkitsee suurta vihaa ja epätoivoa. Toisille se taas tuo ennen kokemattoman ilon. Vain ne, jotka nöyrtyvät kumartumaan syvään hänen edessään, tulevat kokemaan hänen kirkkautensa väkevyyden - hänen tosi elämänsä!

Siunauksin:

Victoria

Victoria Boyson, Inc. © 2006-2007

www.boyson.org